

Hodnocení desek:

- 1 – mizerná, 2 – podprůměrná, 3 – průměrná,
4 – lehce nadprůměrná, 5 – dobrá, 6 – velmi dobrá,
7 – vynikající, na kolena

FRONT 242 – 05:22:09:12 Off (Mute)

V pořadí druhé letošní LP belgických hudebních teroristů, které následovalo krátce po 6:21:03:11 Up Evil, potvrdilo skutečně brutalitu na pravém místě – a pořádnou Off je tady, aby lámalo rekordy v prodejnosti. Sedmdesát jedna minut a nějaké drobné nám slibují velmi dobrou tanečně destrukční elektroniku. Tentokrát nejde o pouhé a holé EBM, Off je vynikajícím produktem experimentální taneční muziky. Jde o elektro industriální koláže, které jako melodický podklad mají ve velké míře technohausové linky. Víím, jak se spousta fanoušků Front 242 dívá s opovržením na techno, ale není vůbec ke škodě, spíš naopak. V některých skladbách zpívá žena. Velká neznámá. Z obalu jsem za žádnou cenu nevyčetl, kdo to je. Po jeho rozevření jsem kromě seznamu písníček spatřil negativní fotografie lidské lebky. Vskutku jsem si po skončení poslechu ohmatával hlavu, jestli vůbec nějakou lebku ještě mám. Všechny ty zvuky kovů, skřípání, řev, vzdechy a zároveň velmi příjemné (ha ha) pasáže skladeb, jenž se opět propadaly do atonálního hluku, vypadaly být nebezpečnými explozemi mozkových buněk, transplantace mozků, atmosféra science fiction – doba hvězdných válek. Měl jsem co dělat, abych to všechno odposlechl celé najednou s náležitou hlasitostí, to jest Maxim Volume. Off je zpět na belgické půdě, je cítit atmosféra starých desek, ale v silnějším provedení. Jedná se po Front By Front o nejlepší LP, a bez přehánění. Front 242 prodělali vývoj, který vyvrcholil právě letos. Pokud si vzpomenete na časy No Comment, kdy zvuková kostra skladeb i celková aranžmá byla jednoduchá, vzpomenete si na časy spolupráce s Jourgensem, vydání desky Front By Front, přínášející podstatné přitvrzení, je Off tou nejlepší. A nakonec musím přiznat, že jsem nečekal něco podobného, Up Evil mi kromě pocitu prapadnutí nepřineslo zloha nic. Mám už jen jediný přání, aby se nezačali opakovat. Obě dvě LP byly recenzovány díky firmě Mute Czechoslovakia.

Karel Drda

Hodnocení –

FIGHT – War Of Words (Sony)

Jakmile jen uslyšíte první tóny nekompromisní vypalovačky Into The Pit, okamžitě si řeknete, že ten nový Halford je fakt název. Okovaného Roba Halforda to už prostě s metalovými nestory Judas Priest nebavilo. Taky aby jo, být s nějakou kapelou přes patnáct let, když se její obsazení téměř vůbec neměnilo, nemůže být nic moc. Proto tedy opustil Tiptona a spol, aby založil novou skupinu s krátkým a výstižným názvem Fight (Boj).

V některých kouscích z desky se ovšem Rob od prieststylu neosvobodil. K takovým patří Into The Pit, Nailed To The Gun, Kill It aj. Fight je drsný speed metal, podporovaný Halfordovým osobitým zpěvem (podle mě už stejně Priest nebudou s novým zpěvákem Priest, naopak, Fight bude pokládán za jejich následovníka). Na žádné heavy desce nemůže nebyť ploužák, Halfordův se jmenuje For All Eternity. Svět se mění. Rob Halford ne. K jistým náznakům nového stylu ovšem bezpochybně patří Little Crazy, Laid To Rest nebo Reality a New Beginning. S jeho zpěvem to ovšem připomíná Judas Priest až moc. Možná, kdyby změnil hlasový rejstřík... jenže to snad ani nejde.

Halford prostě křičí v nezvratných výškách, aby se v další písničke, vrátil zase dolů a zpíval docela přirozeně... jen jedno nesmím upřít. Fight je tvrdší než Judas Priest a Rob Halford se aranžérsky i skladatelsky vyřadil, prostě všechny písně jsou odlišné.

Rob Halford je heavy metalová stálice. Dnes už je mu dvaadvacet let a zatímco jiní měkknou, on je stále tvrdší. Poslední judovská deska Painkiller už konečně dávala pořádně zabrat každému. Kdyby asi odejde ze scény? Nejspíš nikdy. Alespoň doufejme, že nikdy. It's all right, Rob Halford's just little crazy!

Jan Martinek

Hodnocení –

BOB DYLAN: 30th Anniversary Concert
Celebratio (Sony Music)

„Dobry večer, vítáte j na Madison Square Garden. Já jsem Kris Kristoferson a tohle je noc Boba Dylana. 13. března roku 1962 vydala Columbia Records první album Boba Dylana. Teď po třiceti letech, osmácti albech a více než pětistech písních je jeden z nejpłodnějších autorů naší doby. V zákulisí se teď sešlo bezpočet osobností za jediným cílem, vzdat mu čest prostřednictvím jeho písní.“

Tohle, nicméně v anglickém originále, se dozvíte po pár minutách poslechu prvního ze dvou kompaktních, obsažených v celuloidové krabičce s výše uvedeným dlouhým názvem. Onen zmíněný bezpočet osobností rozhodně není množství nadsazené. Na více než tři hodiny alba se jich vměstnala vskutku hodná řádka.

Od zaoceánských countryových hvězd, vzdálených rockerům jak jménem, tak duší a datem narození, až po klasické bigbifáky jako Neil Young, Eric Clapton, George Harrison

či Tom Petty.

A k čítankovému dylanovskému materiálu přistupují všichni tak, jak jim přísluší. A tak Blowin In The Wind je z úst Stevie Wondera přisoulnutý pomalý popík, All Along The Watchtower sevíruje Neil Young tolerantním uším jako otevřený hipický bigbítek. Highway 61 Revisited se zase v rukách Johnyho Wintera promění v poctivou rhythm'n'bluesovou nálož.

Na druhou stranu docela odjinud zamířili k dylanovkám takoví Johnny Cash, Willie Nelson či Tracy Chapman.

Jak vidíte, společnost tedy velmi rozmanitá a veskrze reprezentativní.

Osobně mi připadá nejvydařenější hned úvodní Like A Rolling Stone – podepsaná Johnem Mellencampem a nezbytná Knockin' On The Heavens Door – podepsaná prozaicky 'every one'.

Ilija Kučera ml.

Hodnocení –

THE SISTERS OF MERCY: Greatest Hits Vol. 1
A Slight Case Of Overbombing (WEA)

„Drobný případ přebombardování“, tak se jmenuje kompilace, mapující třináctiletou historii zprvu kultovní, nyní věhlasné gothic-rockové formace The Sisters Of Mercy. Nevím, co konkrétního tím podtitulem pan Andrew Eldritch myslí, ale pokud bych to měl chápat jako přebombardování posluchačů deskami Milosrdných sester, pak jde o podatelný sebeironický vtíp. Pokud totiž nebereme v úvahu singly, EP a jednorázový projekt The Sisterhood, tak – věřte/nevěřte – řadová alba nabídli pouze tři. Dost málo, že?

Když opomenu pořadí skladeb na CD a seřadím si je podle data jejich původního vydání, vyjdou mi jako nejstarší historicky pátý sedmipalcový singl Temple Of Love (zde ovšem v přemíchané loňské podobě, obohacené o orientální vokál Olgy Haza) a šestý Body And Soul (nejklidnější z přemotizovaných). Druhé 'mezíkové' období, poznamenané v dobrém i špatném přechodem k velkému koncertu WEA, skvělým debutovým albem First And Last Always a přítomností druhého kohouta na smetišti Wayne Husseye (od roku 1986 zakladatel Mission), je zde zastoupeno velmi ponurými, mystickými songy No Time To Cry a Walk Away, které recenzent Melody Makeru označil za největší 'sračky' celé kompilace. Nesmysl!... i když připouštím, že takovou Marian bych uvítal raději. Třetí část historie (od této chvíle již plně pod kontrolou Eldritche) kulminovala v roce 1987 albem Floodland a tři výňatky – Lucretia My Reflection, Dominiou a This Corrosion, plně odhalují tehdejší snahu o pompézní rozmáchlou a dynamickou monumentálnost, sklouzávající do gotického klíše a sebeparodie. O tři roky později dosáhl Eldritch patrně svého vrcholu, když obklopen opět (od roku 1985) skutečně živou a funkční kapelou, předvedl spanilou jízdu s fantasticky přímocárým a melodicky úderným CD Vision Thing. Čtvero zastoupení – Vision Thing, Detonation Boulevard, Doctor Jeep a More, je vrcholem celé kompilace. K úplnému výčtu zbývá už jen letošní singlová novinka Under The Gun, na níž se charismatický albatros Eldritch upíná k popovému mainstreamu (jak od Roxette) v 'lovec' duu se zpěvačkou Terri Nunn. Jde vlastně o jedinou skutečně novou skladbu za posledních tři roky!!!

Když shrnu, tak těch sedmdesát minut sice stojí za to, je to dům narvaný až po střechu, ale napjaté očekávání nové řadové desky to neutilmí. Andrew Eldritch se prakticky jen připoměl. „ano, stále žijí“... ale nic už ode mne nečekejte? - Eduard Svitivý

Hodnocení –

JAMIROQUAI: Emergency On Planet Earth
(Sony Music)

Nevím, jak se čte název, ale nevádí, pochybuji, že ho budu někdy potřebovat. Možná bych se mohl nanejvýš shodit před průkopníky nevkusu a ohrané muziky (děsí mě jenom pomyšlení na to, že kdosi na MTV prohlásil, že jsou objemem roku). Když rozevřete booklet, uvidíte nejnhusnější narcisistický výjev za posledních dva roky.

Na CD je natištěn motýl?? Ona ani muzika za mnoho nestojí. Prince by se styděl s tímhle vylézt na světlo popové scény. Trochu mě jenom straší pomyšlení, že tímto článkem vlastně torujuji názorové spektrum naší mládeže. Beru si je na triko. Pochybuji, že někdo vydrží poslouchat až do konce. Slyším, jak kdosi říká: ten Drda se shodil tím blemcem, co?

Nebudu se s vámi sázet, ale garantuji, že o nich za čas už neuslyšíme. No, a teď k samotné hudbě. První dvě pomijím, беру to jako neznalost a chybu něco podobného složit. Stačí mi pocit, že skladby takového ražení slyším na MTV téměř pořád. Trojku by Yo Yo Band pojal určitě lépe. If I Like It. I Do It – první světly bod. Přepínám na titulní skladbu, je určitě nejlepší... hm není. O co tedy vlastně jde? O popový paskvil, třeský jazzem a černošským důrazem na kýč. Dechové nástroje... nebo klávesy? Dost dobře si je dovedu představit v show pro přestarté rockery. Měli by to zkusit někde jinde, pro začátek navrhuji nějakou manuální práci.

Karel Drda

Hodnocení –

